

§ 9.

Ministr sociální péče se zmocňuje, aby ve shodě se zúčastněnými ministry jej provedl.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Winter v. r.

Čís. 570.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 24. října 1919,

jmž se částečně mění nařízení vlády ze dne 18. června 1919, č. 341 Sb. z. a n., o zabezpečení řádného hospodaření na hospodářských a lesních statcích.

Na základě zákona ze dne 24. července 1917, č. 307 ř. z., se nařizuje:

§ 1.

Zmocnění dané § 1 nařízení ze dne 18. června 1919, č. 341 Sb. z. a n., o zabezpečení řádného hospodaření na hospodářských a lesních statcích přechází, pokud jde o veliký majetek pozemkový zabraný státem podle zákona ze dne 16. dubna 1919, č. 215 Sb. z. a n., na pozemkový úřad.

Statků nadačních, náležejících pod správu ministerstva zemědělství, jakož i statků koruny a soukromého majetku bývalé panovnické rodiny rakousko-uherské se tato změna netýká.

§ 2.

Toto nařízení působí ode dne vyhlášení. Provéstí je náleží veškerému ministerstvu.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Klofáč v. r.

Soumrag v. r.

Prášek v. r.

Dr. Veselý v. r.

Dr. Heidler v. r.

Habrman v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Beneš v. r.

Hampl v. r.

Staněk v. r.

Houdek v. r.

Čís. 571.

Zákon ze dne 17. října 1919,

jmž se odstraňují pracovní a čelední knížky i trestnost bezdůvodného zrušení pracovního poměru.

Článek I.

Tato zákonná ustanovení se zrušují:

a) §§ 79 až včetně 81 a 99, odst. 4, živnostenského řádu,

b) §§ 26, 27 a 52, odst. 2, zákona z 28. července 1902, č. 156 ř. z., o pracovním poměru dělníků zaměstnaných při režijních stavbách a pomocných podnicích železnic,

c) odst. 2, § 208 obec. zákona horního z 23. května 1854, č. 146 ř. z., a odst. 2, § 248 téhož zákona ve znění zákona z 3. května 1896, č. 75 ř. z.,

d) § 321 trestního zákona z 27. května 1852, č. 117 ř. z., a § 578 vojenského trestního zákona (cis. pat. ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z.),

e) §§ 34 až včetně 38 prozatímního čeledního řádu pro hlavní město Prahu z 21. srpna 1857, č. 42 z. z.,

f) §§ 33 až včetně 37 a 44 čeledního řádu pro Čechy ze 7. dubna 1866, č. 11 z. z.,

g) §§ 33 až včetně 38 čeledního řádu pro Horní a Dolní Slezsko z 25. března 1867, č. 12 z. z.,

h) §§ 34 až včetně 39 čeledního řádu pro Moravu z 2. května 1886, č. 53 z. z.

Článek II.

Pokud v ustanoveních §§ 4, 8, 32 a 33 prozatímního čeledního řádu pro hlavní město Prahu z 21. srpna 1857, č. 42 z. z., v §§ 4, 8, 31 a 32 čeledního řádu pro Čechy ze 7. dubna 1866, č. 11 z. z., v §§ 5, 9, 31 a 32 čeledního řádu pro Horní a Dolní Slezsko z 25. března 1867, č. 12 z. z. a v §§ 5, 9, 32 a 33 čeledního řádu pro Moravu z 2. května 1886, čís. 53 z. z., jako následek uzavření služební smlouvy s několika zaměstnavateli, nenastoupení do místa, bezdůvodného přerušení služebního poměru, nebo přijetí do služby čeledína, jenž předešlý svůj pracovní poměr bez zákonného důvodu zrušil, vedle následků soukromoprávních vysloveny jsou tresty, zrušují se tato ustanovení o trestnosti iak zaměstnanců tak zaměstnavatelů.

Stejně pozbývají právního účinku ustanovení řečených zákonův o tom, že k žádosti zaměstnavatele může býti zaměstnanec přidržán prostředky domcovacími, aby vystoupil anebo navrátil se do služby.

Článek III.

Ustanovení § 85 živnostenského řádu mění se takto:

Přeruší-li dělník bez zákonného důvodu (§§ 82 a a 101) předčasně pracovní poměr, jest zaměstnavatel oprávněn, žádati na něm náhradu způsobené škody.

Článek IV.

Ustanovení § 86 živnostenského řádu, mění se takto:

1. Zaměstnavatel, který přijme do práce dělníka přes to, že mu bylo známo, když jej přijímal, že tento dělník bez zákonného důvodu přerušil poslední svůj pracovní poměr, ručí rukou společnou a nerozdílnou se zaměstnancem dřívějším zaměstnavateli za škodu.

2. Totéž platí o zaměstnavateli, jenž svedl dělníka k takovému jednání.

Článek V.

Ustanovení § 88 živnostenského řádu mění se takto:

I. V každém živnostenském podniku zaměstnavatel jest povinen, vésti seznam o všech dělnících ve způsobě knihy, do něhož jest zapsati jméno a příjmení každého jednotlivého dělníka, jeho věk, obec domovskou, způsob zaměstnání, den vstoupení a vystoupení z pracovního poměru a příslušnost k nemocenské pokladně. Tento seznam musí zaměstnavatel oprávněným úředním osobám k jejich žádosti předložiti.

Článek VI.

Zaměstnavatel jest povinen žádati od zaměstnance, aby mu předložil k nahlédnutí průkazy, potřebné ke zjištění osobních údajů.

Ustanovení předchozí nemění nic na předpisech o policejním hlášení.

Článek VII.

Ministr sociální péče se zmocňuje, aby nařízení podle ustanovení tohoto zákona změnil a zrušil obdobná zákonná ustanovení platná na Slovensku.

Článek VIII.

Zákon tento nabude účinnosti dnem vyhlášení. Ministru sociální péče se ukládá, aby provedl tento zákon, dohodna se se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Winter v. r.

Čís. 572.

Zákon ze dne 17. října 1919 o zvláštní dávce z vína v lahvích.

I.

Všeobecná ustanovení.

§ 1.

Z vína všeho druhu v lahvích, jelikož cena za 0.7 litru činí více než 10 K, platí se zvláštní dávka ve výměře jedné koruny z každé načaté částky pěti korun.

§ 2.

Dávka se řídí prodejní cenou, je-li víno určeno k prodeji, a nákupní cenou, je-li víno určeno k vlastní potřebě.

Do ceny se počítají všechny příplatky, které si prodávající vymínil. Srážeti dovoleno pouze zálohy na láhve, pokud jsou stanoveny v přiměřené výši, a dávku podle tohoto zákona.

Nejde-li ani o cenu prodejní, ani o cenu nákupní, neb nedají-li se tyto ceny zjištění, aneb jsou-li nižší než obvyklá cena obchodní, řídí se dávka touto cenou obchodní.

§ 3.

Má-li finanční úřad cenu, kterou strana bře za základ dávky, za příliš nízkou, a nepřistoupí-li

strana na požadavek finančního úřadu, rozhodne o ceně politický úřad podle ustanovení vykonávacího nařízení.

Je-li cena, kterou strana uplatňovala, nižší více než o jednu pětinu nežli cena, kterou určí politický úřad, jest zkrácení takové těžkým důchodkovým přestupkem. Pro výměru trestu jest pak rozhodným rozdíl těchto cen.

§ 4.

Za láhve podle tohoto zákona pokládají se mimo láhve obvyklého tvaru též veškeré jiné nádoby, v nichž víno se podává spotřebiteli.

§ 5.

Zaplatiti dávku jest povinen:

1. kdo víno v lahvích odebírá z ciziny, není-li určeno pro svobodné skladiště (§ 8);
2. kdo víno do lahví stáčí;
3. kdo takové víno ze svobodného skladiště (§ 8) vydává;
4. kdo cenu vína lahvového berními známkami (§ 7) již opatřeného zvyšuje.

Dávku dlužno zapraviti:

v případě 1.: před vypravením z úředního celního řízení;

v případě 2.: neprodleně po skončeném stáčení, a jde-li o víno, které před upotřebením musí býti delší dobu v lahvích uloženo, aby se stalo k obchodu způsobilým, tenkrát, když uložení toto jest skončeno;

v případě 3.: dříve než víno svobodně skladiště opustí;

v případě 4.: doplněním berních známek dříve, než se víno dá do prodeje.

§ 6.

Za podmínek stanovených ve vykonávacím nařízení jest osvobozeno od dávky:

1. víno, které se podává v otevřených lahvích, obsahují-li tyto láhve nevíce než 1/2 litru a nejsou-li opatřeny žádaným označením poukazujícím na původ, druh a cenu vína;
2. víno vzorkové;
3. víno do ciziny vyvážené;
4. víno léčebné.

§ 7.

Dávka se zapravuje nalepením zvláštních berních známek, které lze koupiti u úřadů, určených ve vykonávacím nařízení.

Víno, této dávce podléhající, smí býti podáváno jen v lahvích, které jsou opatřeny berními známkami, nalepenými tak, jak určí vykonávací nařízení.

Berní známky musí býti na lahvích chovány neporušený tak dlouho, dokud nebyl spotřebován obsah lahvi a musí býti odstraněny dříve, než se lahvi použije k novému naplnění vínem podléhající této dávce.

§ 8.

Ministr financí se zmocňuje, aby povolil za podmínek, vytyčených ve vykonávacím nařízení.